

Obsah čísla:

Dopisy.....	1
Výtah z jednání staršovstva 4. 6. 2026.....	2
Jak žijeme:	
sestra Julie Františka Bumbová.....	3
Sbírka pro evangelíky na Ukrajině.....	5
Šestkový rozhovor s Janem Šířínkem.....	7
Kalendář na červenec a srpen 2026.....	12

Dopisy

Spíš než dopisy píše dnes mnoho lidí emaily. E-mail znamenalo původně vlastně dopis v elektronické podobě, ale myslím, že dnes už jsou emaily většinou formálně i žánrově „opravdickým“ dopisům dost vzdálené. Kromě emailů se dnes také dost komunikuje kratšími zprávami, na jiných platformách. Zkusila jsem spočítat, kolik různých aplikací, ve kterých mohu druhým odesílat zprávy, mám v mobilu – celkem je jich 5 různých. A to jsem ve srovnání s mládeží asi dost čajíček. Posíláme si fotky, videa, odkazy... Kromě toho můžeme leccos taky „sdílet“, komunikovat prostřednictvím příspěvků na svých profilech na sociálních sítích.

Přesto se pořád píšou a čtou dopisy. V našem sboru se píší třeba blahopřání k narozeninám, která každý měsíc několik ochotných lidí odnese nebo pošle jubilantům poštou. Dopisy se píší taky na tábory a z táborů. Z prázdninových cest se také hezky posílají pohlednice – k tomu bych Vás, milé čtenářstvo, chtěla pozvat: v létě mnozí odjíždějí na chaty a chalupy, cestují po světě, a tak se snadno stane, že se do sboru několik nedělí nedostanou, několik týdnů se vzájemně nepotkáme. Pošlete do sboru pozdrav! Rádi ho přečteme při bohoslužbách a pověsíme na nástěnku, to bychom se v létě úplně nemíjeli.

Dopisy nás budou při bohoslužbách provázet i jinak – při těch, které budu v letních měsících sama připravovat budeme z Bible číst texty z některé epištoly. První vlaštovkou byla už jedna neděle v červnu, další nás čekají o prázdninách. Pobídlo mě k tomu jednak liturgické mezidobí, čas, kdy se naše víra může rozvíjet a růst, čas, kdy možná není tolik

zásadní sledovat lekcionářem předepisovaná biblická čtení a můžeme právě „zabrousit“ tam, kam se jindy tak často nedíváme, jednak mi téma dopisů rezonovalo tím, jak specifická je to komunikace. Probíhá na dálku a navíc v pomalejším tempu než rozhovor či chat. Než dopis přijde, trvá to (s Českou poštou někdy opravdu dlouho!). Biblické epístoly k nám také promlouvají z dálky. A se značným časovým odstupem od jejich sepsání. Těším se na to, co v nich společně pro sebe objevíme a zaslechneme. A pokud se odhodláte k soustavnějšímu čtení některé epístoly, budu ráda za sdílení Vaší čtenářské zkušenosti. Třeba v dopise...

Laskavé léto, milé a milí,

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 4. 6. 2026

- Staršovstvo vyslechlo zprávu farářky o semináři celoživotního vzdělávání na téma kolegiality.
- Staršovstvo vyslechlo poznámky farářky k četnosti slavení svaté večeře Páně a pojalo je jako podnět pro podzimní výjezdni poradou, pro niž stanovilo termín 6. - 8. 11. 2025.
- Staršovstvo se zabývalo přípravou prázdninových bohoslužeb se zastupujícími kazateli a pokladní službou v letních měsících.
- Staršovstvo stanovilo termín své zářijové porady na 10. 9. 2026
- Staršovstvo pokračovalo v rozhovoru o možnosti uspořádání semináře s organizací NePorno a shodlo se na variantě pořádat seminář ve spolupráci s dalšími sbory pro širší okruh lidí z Pražského seniorátu.
- Staršovstvo rozhodlo, že na schody k únikovému východu v JAK se nebudou vracet květiny, ty budou po létě nabídnuty k rozebrání.
- Staršovstvo schválilo možnost společného pořádání koncertu Slávka Klecandra s dalšími sbory PS, Dejvice podpoří částkou max. 5 000,- Kč a staršovstvo navrhuje Diakonii Praha jako příjemce benefice.
- Staršovstvo se zabývalo otázkou aktualizace údajů ve sborové kartotéce.

- Staršovstvo vzalo na vědomí informaci o investičních fondech a výnos sbírky darů pro JJ ve výši 40 906,- Kč.
- Staršovstvo pověřilo Sašu Jacobea služební cestou na ŠVP ZŠ a MŠ speciální Diakonie Praha a souhlasilo s úhradou cestovních nákladů na tuto cestu.
- Staršovstvo schválilo návrh Hanuše Härtela na viditelné označení dveří do kostela i sborových prostor a pověřilo jej jeho realizací.
- Staršovstvo schválilo pořádání přednášky o přírodě Izraele v rámci Klubu poznávání a souhlasilo s úhradou nákladů na přednášející.
- Staršovstvo schválilo pronájem sborových prostor pro pořádání workshopu Sociálního nadačního fondu Praha 23. 6. 2026
- Staršovstvo schválilo úhradu cestovních nákladů na pracovní cestu farářky na sborovou dovolenou.

Příští řádná porada staršovstva: **10. 9. 2026 v 19:00**, své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Petru Hejlovi (ideálně e-mailem).

Jak žijeme: sestra Julie Františka Bumbová

Sestra Bumbová je od letošního dubna naše nová členka sboru. Na rozhovor jsme se sešly jedno úterý po biblické hodině, které poctivě s námi „starými“ navštěvuje.

Julie Františko, jste první v našem sboru s těmito jmény. Jak jste se k nim dostala?

První mám od narození, to mi dali rodiče. Líbilo se jim jako umělecké, francouzské. Druhé – Františka jsem si dala sama, když jsem se nechala pokřtít. Inspirací mi bylo jméno dcery básníka a významné postavy undergroundu Ivana Martina Jirouse. Většinou mi říkají prvním jménem – Julie. Tím druhým – Františka – mě oslovuje jen pár lidí, občas například Martin C. Putna, který mě křtil. Budu ráda, když mi tak budou říkat třeba i lidé zde ve sboru.

Martin C. Putna mě křtil v kostele sv. Martina ve zdi letos v dubnu. U sv. Martina ale není sbor a abych se mohla nechat pokřtít, musela jsem se do nějakého sboru přihlásit. Bydlím na Praze 6 a mezi těmi blízkými sbory zvítězily Dejvice.

A Vaše cesta k víře?

Impulesem k víře pro mě bylo, mimo jiné, studium výtvarné výchovy. V dějinách umění se často objevují náboženské náměty, a tak mi začalo vrtat hlavou, zda na tom přece jen něco není. Rozhodla jsem se proto zajít do kostela. Tam mě nejvíce zaujala kázání, takže k víře jsem se vlastně dostala skrze ně. Ta hrála důležitou roli, i v rozhodování, zda se přidám k dejvickému sboru, jelikož jsem hledala sbor, kde mi bude „sedět“ právě kázání.

Mezi kostelem u sv. Martina ve zdi a sborem v Dejvicích vnímám rozdíly. Kostel u sv. Martina je více anonymní, zatím co v dejvickém sboru je kompletní společenství. V Dejvicích se mi líbí například práce s dětmi, které jsou zahrnuty do sboru a jeho dění. Jediné, co mi moc nesedí, je rozložení prostoru sboru. Polovina lidí se nevidí s druhou částí. Není to tradiční kostel.

Vyrůstala jste v prostředí obklopeném vírou?

Vůbec. Nejsem z věřícího prostředí. Rodiče, ani prarodiče nejsou věřící, jen babička ze strany otce byla v Husitské církvi. Časem víru ztratila. Člověk je někdy zklamán a víru už pak nehledá. Ani moji kamarádi nejsou věřící. Do kostela jsem začala chodit sama od sebe a pro sebe.

Řekněte něco prosím o sobě, o Vašich zájmech, zázemí

Narodila jsem se v Praze – Modřanech, ale od malička bydlím na Praze 6. Poslední dva roky s přítelem v bytě nedaleko svých rodičů. Na základní školu jsem chodila na Petřínách, pak následovalo šestileté gymnázium na Žižkově zaměřené na výtvarné umění, kde jsem i maturovala. Původně jsem chtěla jít studovat volnou tvorbu, či grafiku, na vysokou uměleckou školu, na tu jsem se nicméně těsně nedostala. Zkusila jsem Pedagogickou fakultu UK, výtvarná výchova a dějepis. Vyšlo to a zůstala jsem tam. Jsem ve fázi dokončování bakalářského studia. Současně už dva roky učím výtvarnou výchovu první a druhé ročníky na gymnáziu v Horních

Počernicích. Své hodiny vždy uvádím nějakým tématem z dějin umění. Z tohoto výtvarného kontextu pak vychází tvůrčí úkol, a nakonec pak se studenty reflektujeme, co vytvořili. Tato práce mě baví, dává mi smysl. Pedagogiku považuji za užitečný a důležitý obor.

Kromě toho hrají v kapele. Jmenujeme se Magnólie a hrajeme vlastní tvorbu – písničky si sami skládáme. Naše hudba se pohybuje někde mezi rockem a folkem a většinou zpíváme česky. Na podzim nás čeká koncert, zatím ale neznám přesné datum. Nechali jsme si vyrobit i nálepky na propagaci kapely. Já hrají na elektrickou baskytaru.

V létě provázím na zámku Orlík. Je to zároveň práce i dovolená. Přes den pracuji, pak je volno, hezké večery, je to očistné.

Františko, jakou máte představu o svém profesním životě i životě ve víře, ev. v našem sboru?

Především nemám v plánu odcházet do jiného sboru. V Dejvicích se mi líbí a pokud v neděli ráno vstanu, budu chodit na bohoslužby sem, když budu mít náladu spíše na večerní bohoslužbu, zajdu do Martina ve zdi. V Dejvicích chodím také na biblické hodiny, které se mi svou náplní líbí. Občas si vezmu kávovou službu. O prázdninách budu hodně pryč, ale potom se do této služby ráda znovu zapojím.

Svoje budoucí působení v oboru vidím ve dvou částech – jednak chci učit ve škole a zčásti se věnovat i neformálnímu vzdělávání v galeriích a muzeích. V práci se chci orientovat nejen na děti a mládež, ale i na edukaci pro dospělé a důchodce. Chci tuto oblast prozkoumat.

A něco závěrem

Závěrem jsem se rozhodla dát hudební doporučení. Můj oblíbený zpěvák je Nick Cave. Líbí se mi jeho texty, jsou poetické a příležitostně v nich pracuje i s náboženskými motivy. Čtenářům doporučuji například jeho album *The Boatman's Call*, či jeho album z roku 2024 *Wild God*.

Děkuji za zajímavý rozhovor.

Ptala se Naděžda Sleziaková

Sbírka pro evangelíky na Ukrajině

Milé sestry a bratři,

během ledna až března proběhla v našem sboru už druhá sbírka na pomoc krajanským sborům v Bohemce, Veselinovce a Pervomajsku na Ukrajině, která byla zahájena při oslavě narozenin setry Kohoutové.

Díky vaší velké štědrosti bylo vybráno 104 390,- Kč, po převodu 4 177,- eur.

Peníze do sborů na Ukrajině vezl bratr farář Miroslav Pfann z Libiše, který se o krajanské sbory stará a který sbory navštívil spolu s bratrem synodním seniorem Pavlem Pokorným krátce po Velikonocích.

Bratr farář Pfann my z návštěvy zaslal krátkou zprávu:

Milý Petře,

ve středu 22. 4. 2026 jsem se vrátil z Ukrajiny.

Vyříd' prosím ve sboru a zvlášť paní Kohoutové velké díky od sester a bratří v Bohemce, Veselinovce a Pervomajsku. Moc si toho váží, jak na ně opakovaně myslíte.

Peníze rozdělují potřebným ve vesnicích a v komunitě ve městě Pervomajsk. Při lékařských zákrocích a ošetřeních musí velkou část nákladů platit sami. Vypomáhají také vojákům na frontě.

Z Bohemky, která má nyní 200 obyvatel, je jich ve válce 30. Část peněz jsem předal do rukou představitelů sborů. Staršovstva je dle uvážení rozdělí.

Další část jsem dal na vybavení školy v Bohemce. Právě když jsme tam byli, opravovali kus střechy, kterou jim odnesl vítr. Také na vybavení prostého zdravotního střediska zvaného Medpunkt jsem z vašich peněz přispěl.

Dále jsme předali pomoc spolku Bohemské Frajarky, který sdružuje ženy z Veselinivky. S nimi jsme se dvakrát sešli a společně zpívali. Moc rádi zpívají ze zpěvníku Svítá. Z něj zpívají i na setkání krajanských spolků. Příspěvek jim pomůže k hrazení dopravy na setkání.

Zvlášť jsem ještě věnoval peníze třem jednotlivcům, kteří řeší akutní situaci.

Světlaně Rejchrtové, která má jít na operaci žlučníku, Marii Provazníkové, které je 83 let a pečuje o těžce nemocnou dceru Julii a Radoslavovi Provazníkovi, bratrovi nemocné, který zajišťuje svým autem veškerou dopravu a zásobování. Cena nafty je na Ukrajině stejná jako u nás.

A ještě zpráva od Ludmily Čáповé, "Medsestry" v Bohemce, která pečuje o zdraví lidí ve vesnici: „Předejte prosím ve sboru, že díky příspěvků z Vaší sbírky jsme opravili svépomocí děravou střechu.“

Na Facebooku Českobratrské církve evangelické je k cestě do sborů na Ukrajině tato zpráva:

„Dokud sbor žije, vesnice dechá“ takhle věta kazatelky Marie Provazníkové z ukrajinské Veselynivky nám zní v uších ještě dlouho po návratu.

V polovině dubna 2026 se synodní senior Pavel Pokorný spolu s farářem Miroslavem Pffannem a řidičem Jindřichem Lukešem vydali za našimi krajany na Ukrajinu – do míst, kde se věrně schází evangelíci ve Veselynivce, Pervomajsku a v Bohemce. Přivezli povzbuzení, zprávy z Česka, „balíkovou poštu“, a hlavně ujištění o modlitbách a o blízkosti – navzdory stovkám kilometrů, které nás dělí.

Zažili radostné bohoslužby, milé společenství, srdečnou pohostinnost i vděčnost. A nad tím vším všudypřítomnou a jen těžko popsateľnou tíhu války. O to vzácnější bylo každé společné shromáždění, zpěv, modlitba, podání ruky, obyčejné setkání u stolu v kuchyni nebo v kruhu u Večere Páně.

Připojujeme část pozdravu sestry Marie Provazníkové, který

posílá nám všem: *„Děkuju vám za podporu, za návštěvy, za dary i za modlitby, že na nás pamatujete. (...) Přeju vám všechno dobré, mír, pokoj i zdraví.“*

Staršovstvo našeho sboru děkuje sestře Kohoutové za iniciaci sbírky a také všem dárcům, dary slouží potřebným.

Petr Hejl, kurátor

Šestkový rozhovor s Janem Siřínkem

Jak jsem si všimla, jsou ve tvém životě, milý Honzo, letopočty končící šestkou významné – nejen proto, že slaviš kulaté narozeniny, ale přinášejí skoro pokaždé něco zásadního. Začneme u „roku nula“, tedy 1966...

Máš pravdu, Lydko, těch šestek, i s jejich různými násobky, je v mém životě opravdu požehnaně. Považ: moje máma, Marta, se narodila 1933, načež přesně za 33 let, tj. 5. 6. 1966, jsem se jí a svému otci Miloslavovi narodil já. Představ si, kdybych býval s narozením posečkal o jediný den déle – to by teprve bylo datum! Naštěstí, veškerá numerologická moudra

jsou pro mě pouhým humorným koloritem.

Podmínky, v nichž jsem se vyvíjel, byly plné paradoxů a střetů: stopa máminy větve mého genotypu vede do žižkovského sboru Jednoty bratrské, tedy ke kazateli Urbánkovi, kde můj děda, Josef Stárek, prvorepublikový právník - soudce, pojal za manželku Martu Kejřovou, pocházející ze starého protestantského rodu. Děda vyšel z katolického prostředí, ale po rodinné tragédii, kdy mu během několika týdnů vymřela na nerozpoznaný tyfus polovina rodiny (dva ze čtyř bratrů a matka), konvertoval a přimknul se silně právě k Jednotě bratrské. Celý život pak byl laickým kazatelem. Po únoru se stal nepohodlným a pro své „obecně známé náboženské postoje“ byl počátkem padesátých let „umístěn“ do podkrušnohorské Kadaně. Děda z otcovy strany, také Josef, byl chytrácký dobrodruh, který v pětáctýřicátém vyrazil zavčasu s manželkou a dvěma syny do Sudet, kde zabral opuštěnou vilku po Němcích. Bylo to právě v Kadani. Tam se tudíž mí rodiče coby bankovní úředníci koncem padesátých let sblížili. A v čem byl rozpor? Můj děda – soudce – byl posléze z právníčiny vyhozen úplně a skončil u lopaty. Jemu to však bylo úplně jedno. On žil svou víru. Dodnes jej vidím ve vzpomínkách stojícího u stolu nad otevřenou velkou Biblí kralickou, na stole umístěnou ještě na štokrleti, aby děda mohl při čtení stát. Bible mu byla vším. Vše v ní psané přijímal doslova. Dnes o něm říkám, že byl lokálním světcem. Pro svou víru byl schopen jakékoli oběti. Jeho víra byla absolutní – dnes bychom řekli naivní, fanatická, dogmatická. Vrátime-li se do konce šedesátek, verše Evangelia zněly z jeho úst nad mou a sestřinou postýlkou odjakživa (mám o dva roky starší sestru). Kromě Evangelia nám samozřejmě četl dokola Karafiátovy Broučky: „Poslušné broučky má Pán Bůh na

starosti...“ Kolikrát jen jsem tuhle větu jako malý slyšel! Teď ten rozpor: náš otec, na rozdíl od dědy, miloval stroje, auta a zejména letadla: měl inženýrský, technokratický mozek. Pro křesťanskou věrouku nacházel jen úšklebek a odmítavost. Ti dva chlapi nikdy nenalezli smír. Mezigenerační soužití navíc bývalo v těch dobách mnohem těsnější než dnes. Matka tudíž mezi těmito dvěma „tančila“ – a já se sestrou také, co zbývalo. Snad od těch dob nosím v sobě celoživotní naléhavou otázku: „Jak to vlastně s tím Bohem DOOPRAVDY JE?“

Jak vypadal život desetiletého Honzy Širínka?

Kdybych měl označit relativně nejhezčí dobu svého dětství, byl by to právě rok šestasedmdesátý. Hrál jsem tehdy už dva roky na housle. Tohle bylo u nás prostě předem dáno – pocházelo to od „lokálního světce“, houslisty samouka: „Holčička na piáno, chlapec na housle.“ Tak se i stalo. Naštěstí mi hraní od začátku šlo na místní poměry velmi dobře. Bylo to štěstí. Pro drobného, přitloustlého, nešikovného, obrýleného a jaksí nepříjemně chytrého hochy, zároveň stále ještě „poslušného broučka“, nebylo přežití ve škole v pohraničí mezi dělnickou a romskou mládeží té doby nic jednoduchého. V hudebce se mi ale dostávalo ocenění a uznání. Od tehdy nebylo pochyb, že půjdu na konzervatoř. Nikdy jsem nezažil volbu střední školy, bylo to jasné. Nad gramodeskami svých houslových vzorů jsem snil o tom, že budu jednou tam, kde byli oni.

Vzpomeneš si na rok 1986, co se událo?

Naprosto přesně: končil jsem vytouženou konzervatoř. Těch šest předchozích let v Teplicích byla fantastická doba – konec „poslušného broučka“. Od čtrnácti let jsem byl bez rodičovského dozoru! Kromě bohatého hudebního života jsem tak záhy vedl i život noční – popíjení v zakouřených kavárnách či hospodách a běhání za děvčaty plnilo mé dny. Emoční dramata, zmatky, euforie i vystřízlivění. Náš tehdejší životní styl však nikdy nebyl pouhým bezduchým mrháním časem a zdravím. Vyrovnávali jsme se tak s dospíváním. V Teplicích navíc pracovalo několik nesmírně inspirativních osobností, které uměly vytvořit nenapodobitelnou atmosféru, jako by kolem snad ani nevládl reálný socialismus, ale jako bychom se nacházeli kdesi v meziválečné Paříži. Tahle neuvěřitelná doba právě v šestaosmdesátém jednou provždy skončila – absolutoriem školy a nástupem na vojnu.

V jakém rozpoložení ses nacházel v roce 1996?

Tehdy jsem už byl čerstvě vystudovaným psychologem a stál na prahu praxe v novém oboru. Jak došlo k tomu zvratu? Po dvouleté hudební vojně jsem se vylodil v Praze, kde jsem získal orchestrální angažmá. Ve stovžaté jsem se ale cítil ztracený, nikoho neznal a jaksi tušil, že pohled na svět „přes kobylku a čtyři struny“ nemůže zůstat tím jediným. Jak dnes rád říkám - kdo neví, co se sebou, zkouší se dostat na psychologii. Tohle studium je taková výkonová forma řešení osobních témat. To byl přesně můj případ. Nahrála mi jedna věc: zásluhou mého dědy byl naším rodinným přítelem legendární evangelický psycholog Jaro Křivohlavý. Odhodlal jsem se ho vyhledat a svěřit se mu se svými sny. On ke mně byl velmi laskavý, navíc nápomocný: půjčoval mi knihy, povzbuzoval mne. Bylo toho zapotřebí – na Hradě stále ještě seděl Husák, tudíž dostat se v té době na FF UK s mým kádrovým profilem byla holá utopie. Měl jsem ale štěstí, revoluce přišla jako na zavanou. Skutečně jsem se stal studentem psychologie, dokonce hned v prvním porevolučním roce. Následující roky byly pro mě nesmírně důležité: odpadl jsem totiž totálně od křesťanství. To, co začala konzervatoř, dokonalo studium psychologie: když jsem četl oborové klasiky, Freuda, Junga a mnoho dalších, hrozně se mi ulevilo. Roli sehrála i celá atmosféra devadesátek s Havlem a jeho liberálním humanismem, který zaplavil tehdejší společnost. Během studia jsem se dozvídal, že člověk není se svou tělesností a priori hříšný, nýbrž je součástí přírody, z níž vychází se vším, co k němu patří – bylo to velké povzbuzení, neřku-li osvobození.

Čtyřicítka je číslo plnosti. Tebe zastihla roku 2006. Byl pro tebe tenhle rok nějak zásadní?

Ano, byl, znovu ta šestka. S mou ženou Irenou slavíme letos dvacáté výročí soužití. Jak se to seběhlo? Ačkoliv moje obživa se nezadržitelně přesunula od hudby k novému oboru, na housle jsem nikdy nezanevřel. Jezdíval jsem například pravidelně do Valtic, na letní školu staré hudby. Irena tam zajížděla jako lektorka z Berlína, kde tehdy žila. Vynikající zpěvačku a krásnou ženu jsem kdesi v paměťovém fotoalbu měl, ale stavovská propast mezi lektory a frekventanty školy působila, že jsme po léta ani slova neprohodili. To se změnilo až později. Hrával jsem tehdy hodně s Lukášem Vendlem, pořádali jsme spoustu dobročinných koncertů, přičemž on ve Valticích také učil a zároveň doprovázel Irenu na

koncertech. To pomohlo „stavovskou propast“ překlenout. Ve školní jídelně i v přílehlých hospodách jsme začali všichni tři sedávat pospolu u jednoho stolu. Slovo dalo slovo... a právě v roce 2006 přijela Irena na podzim do Prahy na nějaké koncerty, já tam zašel a vše pak šlo už hladce... Když jsme se později rozhodli vzít, řešili jsme, jak bude vypadat naše svatba. Matrikově jsme sice byli oba katolíci (já jsem se totiž ještě během vojny nechal v rámci „disentu“ a odpadlictví od Jednoty bratrské pokřtít katolícky), ale kvůli Irenině předchozímu manželství byl nový sňatek pro katolíky neprůchodný. Na městský úřad se nám ovšem fakt nechtělo. I tentokrát pomohl Lukáš Vendl: přes něho jsme se seznámili s Petrem Hudcem, u něhož jsme na žádné překážky nenarazili. Pro mě znamenala svatba v Dejvicích navíc jakési znovusblížení s křesťanským prostředím, což trvá dodnes. Mám dosud v živé paměti jedno kázání Zdeňka Susy z té doby – bylo to o nasycení zástupů. Tehdy mi blesklo hlavou: „Jo, tak takhle, to by šlo, tudy by cesta mohla vést...“ A vedla.

A co rok 2016?

I tahle šestka byla podstatná. Toho roku zemřel v pozhnaném věku 87 let Albert Pesso, geniální americko-židovský psychoterapeut, který mi prostřednictvím metody, kterou se svou manželkou vyvinul, výrazně pomohl zpracovat má vývojová témata a stát se stabilním dospělým, kterýmžto se s jeho vydatným přičiněním cítím dnes býti. Pesso mi navíc vložil do rukou úžasný pracovní nástroj a zároveň mi pomohl v sobě objevit i jistou míru nadání pro tento druh psychoterapeutické práce. V roce jeho smrti jsem pochopil své profesní poslání: investovat svou životní sílu do pevného usazení tohoto originálního nástroje pěstování plného lidství v člověku v naší zemi.

Teď se píše rok LP 2026. Kdybys byl biblický Mojžíš, který se dožil sto dvaceti let, byl bys právě v polovině... Co by sis přál do té druhé poloviny?

Biblický Mojžíš nejsem, nebudu hledět tolik dopředu. Mně osobně se dosud v životě dostalo tolika dobrých věcí, že vlastně necítím velkých tužeb. Širší svět, v němž žijeme, mě naopak velmi frustruje. Ale to je jiné téma. Osobně bych si snad přece jen něco přál: aby to takhle chtělo ještě nějaký čas vydržet, alespoň do té příští šestky! :-)

Za rozhovor děkuje Lydie Härtelová

Kalendář na červenec a srpen 2026

Bohoslužby každou neděli v 9:30	5. 7. VP	host
+ program pro děti	12. 7.	Saša Jacobea
on-line na:	19. 7.	Gerhard Frey Reininghaus
<u>dejvice.evangelnet.cz/</u>	26. 7.	Saša Jacobea
<u>line-vysilani</u>	2. 8. VP	Petr Gallus
	9. 8.	Zdeněk Susa
	16. 8.	Saša Jacobea
	23. 8.	Zora Knotková
	30. 8.	Saša Jacobea
	6. 9. VP	Saša Jacobea

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-_Fw

Zpívání Diakonie Stodůlky pátek 24. 7. a 14. 8. (SJ) v 9:15 – 10:15

Staršovstvo čtvrtek 10. 9. v 19:00

Ostatní 4. - 11. 7. sborová dovolená (Saalbach)
24. - 27. 8. akce pro děti (Luh u Čími)

- V průběhu léta proběhne v prostorách sboru úklidová brigáda, budeme vděční za každou pomocnou ruku, přesný termín bude stanoven a oznámen s předstihem. (info u Markéty Petříčkové, marketa.petrickova@email.cz)
- Všechny obvyklé pravidelné aktivity až od září.

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu
je v neděli 23. 8. 2026. Číslo vyjde asi 30. 8. 2026.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658 (večer), henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 739 246 347 (Markéta Petříčková, sborová sestra), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: **salár=101**, Jeronýmova jednotka =102, personální fond=103

